

עלון קיבוץ נירים

גיליון מספר 702 יוני-יולי 2015 תמוז תשע"ה

מיוחד לקיץ

שאלון החופש הגדול

עמ' 6-7

היום בו האדמה רעדה

אורן גוטשטט מספרת על החוויות

הקשות מרעידת האדמה בנפאל

עמ' 8-10

רק ביחד נאכל

על ארוחות הצהריים אצל הוותיקים

וקאמבק ארוחות הערב בחדר האוכל

עמ' 14-15

פרידה והעברת תפקיד העורך

מאחר שלא כולם בקיבוץ יודעים (והדבר קשור גם לעלון), החלטתי לפרסם כאן משהו אישי. אריאדנה ואני עוברים לגור בספרד החל מאמצע אוגוסט לפרק זמן לא ידוע. שנינו מרגישים מאוד מחוברים לקיבוץ ולאנשים בו ולכן ההחלטה לעבור לא היתה פשוטה בכלל. למרות זאת, מבחינתנו זהו הזמן המתאים ביותר לבדוק היכן אנחנו רוצים לחיות את חיינו. אני רוצה להודות לכם הקוראים על תקופה ארוכה ונהדרת שבה איפשרתם לי המון חופש ביטוי ויצירתיות ככתב וכעורך במערכת יחדיו. חשוב לי לבקש סליחה מכל מי שאולי נפגע מהסאטירה שלי במדור "תורנות חיסול" או מהצגות שהעלתי בפורים - אני יודע שבחלק מהמקרים הגזמתי ועברתי את הגבול ועל כך אני מצטער (שום דבר לא היה אישי). אני רוצה לציין לטובה את כל חברי המערכת הקבועים ואת הכותבים הזמניים שתמיד מוכנים לתרום מזמנם ומכשרונם כדי שהעלון ייצא מעניין וטוב יותר. זה הגליון האחרון שבו אני משמש כעורך ומהגליון הבא תיכנס לתפקיד העורכת לירז אנקר לוי. אני מאחל לה המון בהצלחה ובטוח שתעשה זאת על הצד הטוב ביותר. מקווה שתהנו מקריאת הגליון הזה ומהבאים אחריו.

עומר

החופש הגדול התחיל. לא צריך להביט ביומן בשביל לדעת את זה, מרגישים את זה בכל הקיבוץ. די לפתוח חריץ בחלון הדירה בשביל לשמוע את קולותיהם של הילדים שמשחקים עד השעות הקטנות של הלילה. מספיק לעבור בקרבת המרכזונים ולראות קבוצות ילדים משחקות בכדור-רגל על הדשא או ללכת לברכה בשעות אחר-הצהריים ולראות שהיא מלאה עד אפס מקום. אולם לא רק לילדים יש אטרקציות בקיץ, גם לגדולים יותר יש - רק שקוראים לזה "תרבות". פאב הברכה והברביט - מוכיחים שבעזרת התמריצים הנכונים אפשר לגרד מניין מחוץ לכותלי הבית אפילו אחרי השעה 21:00. ארוחות הערב הקהילתיות בחדר האוכל הפכו לתופעה של ממש: תור שנשרך מחוץ לדלת האוטומטית, שימוש בכל מרחב חדר-האוכל ותבניות שמתרוקנות ברגע שהן עולות על עגלת החימום - כל אלה כבר לא זכרונות נוסטלגיים אלא הסטנדרט הקבוע של חמישי בערב. באחד הימים, ברגע של קלות דעת, הרשיתי לעצמי להגיע לחדר האוכל בשעה 19:15. כשהדלת האוטומטית נפתחה הבנתי שעשיתי טעות ששום הורה לילדים קטנים לא היה נופל בה - להגיע לחדר האוכל אחרי 19:00. כל האוכל נגמר וצוות התורנים כבר עסק במרץ בפינוי התבניות הריקות מעגלת החימום. אחד התורנים זיהה את מצוקתי והציע לי קלח תירס לניחומים. מאז ועד היום תקוע לי גרגר תירס באחת הטוחנות שמשמש כתזכורת כואבת לכך שלחדר האוכל בימי חמישי מגיעים בדיוק בזמן ולא דקה אחרי.

אל תשכחו להביא מגבת / עדו רז

החודש הגיע הקיץ ואיתו נפתחה גם עונת הרחצה.

כבר בטיול לכנרת ראינו שכשיש שמש, מים ואפשר גם על-האש בצד - הקיבוץ נראה פתאום גדול ומאוחד.

אבל יש דברים שאפשר לראות רק בברכה: את הנעורים משחקים בהטבעות עם ילדי המרכזונים (נחשו מי מנצח?) או את ילדי הגנים נתקעים למבוגרים באמצע רצף של 20 בריכות. הורים שלא תכננו להירטב חוטפים מקלחת מאיזה ילד שרץ רטוב מסביב לברכה או שדאג להשפירץ עליהם מתוך הברכה, חצי בטעות. וכשתתחיל עונת העל-האשים? כולם ירוצו לברכה כדי להגיע ראשונים ולא להישאר במגל עם הארגנטינאים שמכינים סוגי בשר שונים ומשונים.

הברכה בקיבוץ היא יותר מסתם מים (וביליארד). הברכה היא מקום מפגש לכל הקיבוץ: חברים ותושבים, צעירים ומבוגרים, בברכה כולם ביחד בין אם זה במים, מסביב לשולחן הביליארד או סתם על הספסלים.

שחייה מהנה ואל תשכחו להביא מגבת!

תמונות החודש

הצעירים מבלים בפאב בריכה עם פיצות, בירות והופעה בחיה

צוות העלון: לירז אנקר לוי, עדו רז, נמרוד חפץ,

ארנון אבני, דבי לבאן, ענת חפץ ועומר גלילי.

צרו קשר: alon.nirim@gmail.com

ויקיפדיה אומרת / דוד לב

כללית, קיימים בעצם שני דפי בית. האחד לכל חוצן, השני לחבר רשום. בבוקר אביב, מחליט תושב תל אביב כי הוא צריך לדעת מה עומר גלילי עושה היום. אז הוא נכנס לסידור העבודה של השלחין. חשוב, לא? ואם הוא כבר שם, הוא יבדוק איזה טופס הוא צריך מהנהלת חשבונות. עכשיו הוא יכול להתפנות לשתות את קפה הבוקר ולעיין בדף חטף. "וואלה, נכון" הוא אומר לעצמו, "צודק מנהל הקהילה שמבקש בפעם המי יודע כמה לקשור את הכלבים". אומר ונזכר כי חבר של שכן שלו היה פעם בנירים ונבחו עליו.

אני אתייעץ עם יובל בעניין, הוא חושב ונכנס לדף הטלפונים, אך יובל לא מופיע שם. אגב, לפי ספר הטלפונים שלנו, אוכלוסיית נירים מונה 54 נפשות בלבד. הוא מוודא באילו ימים יש השבוע קבלת רופא ונרגע. ואני יכול להמשיך עוד כהנה וכהנה. אבל למה בעצם תושב העולם צריך לדעת מה דוד לב מפרסם בדף חטף? קוראים לזה דף פנימי, אז למה הוא חיצוני? **דוד לב**

הויקיפדיה אומרת כי בנירים אוכלוסיה של 620 נפש: "Nirim is a kibbutz in the northwestern Negev in Israel. Located near the border with the Gaza Strip, about 7 kilometers east of Khan Yunis, it falls under the jurisdiction of Eshkol Regional Council. The kibbutz has an area of 22,000 dunams and a population of about 620". en.wikipedia.org

השאלה היא - והיא נשאלת בערך בפעם ה-15 מדוע אוכלוסיית נירים כפי שמופיעה באתר מדברת על כ-400: 180-400 חברים, 100 ילדים ועוד 40 תושבים. ציינתי לא פעם כי מספר התושבים סובב סביב ה-90. שווה לבדוק שוב, אך הדבר הזה אף פעם לא תוקן. אבל זה קוריוז אחד. לצערי, האתר החדש לא שיפר במאום. שינויים ויזואליים שלדעתי בעיתיים מאוד, ללא שיפור מהותי. בוודאי לא כזה שהופך את האתר לאתר מזמין, אטרקטיבי ומעניין.

אצל איש הציפורים / נמרוד חפץ

את הפגרים הייתי מכניס לבית הקירור ובימי גשם כאשר לא עבדתי בשלחין (כך קראו פעם לגד"ש), הלכתי לנקות את הציפורים ולתת להם צורה, לתפור ולהעמיד אותם בצורה יפה לתצוגה".

דבר מיוחד שאתה זוכר מאותה תקופה?

"אני זוכר את העוף שלא הצלחתי לפחלץ. בניר יצחק היה גן חיות קטן ומתה להם בת יענה. הם הביאו את הפגר אלי לנירים. מאחר וזה היה עוף ענק והייתי צריך עזרה בטיפול בו ושמיל נרתם למלאכה ועזר לי. למרות המאמצים הרבים, לא הצלחנו להעמיד את העוף בגלל גודלו הגדול ולצערי נאלצתי לזרוק אותה למזבלה".

אני רואה אצלך בסלון כמה וכמה ציפורים חנוטות, האם המשכת לעסוק בכך?

"לא, יש רק ציפור אחת שעשיתי אחרי שעזבנו את הקיבוץ. זה ברווז שמצאתי בחופשה באילת. הסיבה העיקרית לכך שהפסקתי לפחלץ היא שלא היה לי בשביל מי לעשות זאת. בנירים זה הוצג באוסף כללי, הייתי מסביר עליו לילדי הגנים והכיתות. וכאן בירושלים לא היה בשביל מי לעשות זאת".

מי שרוצה לראות את הציפורים והחיות החנוטות יכול לראות אותם עד היום בניצני אשכול לשם הם הועברו על ידי תקווה איתי. חלקם מוצגים בפרח המדע וארון אחד בפרח ג'.
יחידיו 702 יוני יולי 2015

בעלון הקודם בכתבה על בית המגן כתבתי בטעות שאת הציפורים החנוטות, חנט אביהו מגרעין נירים. ותיקי העדה והגרעין מהרו להעמיד אותי על טעותי- החונט הוא שייקה אלטוביה גם הוא מגרעין נירים ושניהם בוגרי קן השומר הצעיר בקריית חיים. נפגשתי עם שייקה ונורית אלטוביה בביתם בירושלים לשיחה לבירור העובדות.

מתי התחלת לפחלץ?

"בתור ילד הייתי חובב טבע ומכיתה ה'-ו' התחלתי לעסוק בכך עם חבר מבוגר יותר, צדתי עם רובה אוויר (היום זה אסור בתכלית האיסור) את הציפורים ואחר כך שימרתי אותם כפוחלצים".

איך עבדת בזה בנירים?

"עלה הרעיון להקים בבית המגן שעמד ריק, מוזיאון לאזור. עתיקות שאריה שריבר מצא ואסף, פרפרים וחרקים שאורה חסין אספה ואת הציפורים שאני פחלצתי. היה חסר ריהוט והשלמנו אותו בעזרת אבי הארונות (נמצאים עד היום הבית הספר "ניצני אשכול") - שולחנות התצוגה נעשו ונתרמו על ידי חברת "העוגן" שהיו בקשרי עבודה מול אבי בנמל חיפה. אני עבדתי בשלחין וחלק מהציפורים צדתי ברובה וחלק אספתי: חולות או פצועות וגם כאלה שנפגעו מכלי עיבוד חקלאיים. חברי הקיבוץ ידעו שאני עוסק בכך והיו מביאים לי פגרים של ציפורים וחיות בר שנדרסו או נמצאו באזור.

קיבוץ נירים היקרים

ביום שני ה- 15.6 הסתיימה שנת השירות שלנו בקיבוץ וברצוננו לסכם את תשעת החודשים בהם היינו כאן. הגענו בסוף אוקטובר 2014 בעקבות מבצע צוק איתן, במטרה לעזור לקיבוץ להשתקם גם ע"י עבודה בענפים השונים וגם באמצעות השתלבות בחיי הקיבוץ. הרעיון לביצוע שנת שירות בקיבוץ נירים נהגה רק בסוף חודש אוגוסט, מעט לאחר סיום המבצע - ולכן לא הספיקו לערוך מיונים כמו שנוהגים בשנות שירות אחרות. דבר זה השפיע מאוד על הקומונה שלנו ומתוך תשעת החברים שהיו בהתחלה נשארו שישה. למרות זאת נשארו מגובשים ולא נתנו לרעיון שנראה בעינינו חשוב ומשמעותי להתמוסס.

עם תחילת השנה התחלקנו לעבודה בענפים השונים - יניב צוות לגד"ש כיוון שהיה היחיד עם רישיון נהיגה על טרקטור, סהר, איתמר (שעזב) וזוהר למטעים, צליל לחינוך, אביב לנוי, דרור (שעזב) ומיכל לרפת ועודד (שעזב) לתחזוקה. מהר מאוד גילינו שכל אחד מרוצה מאוד ממקום העבודה אליו הוא שובץ ונשארו כל אחד בעבודתו עד סוף השנה. את ההשתלבות בחיי הקיבוץ עשינו במספר דרכים - ראשית, כל זוג ש"שנים "קיבל" משפחה מאמצת בקיבוץ, שעזרו לנו להכיר מעט יותר את הקיבוץ ואת האנשים החיים בו. בהזדמנות זו אנו רוצים גם להודות למשפחות שליוו אותנו: משפחת עזוז, משפחת בר גיל, משפחת לוי ומשפחת רוצ'מן.

דבר נוסף שעשינו היה השתלבות בחיי התרבות בקיבוץ. עזרנו בפתיחה המחודשת של הברביט ובהקמת מסיבת הסילבסטר שנערכה בו, עזרנו בהכנות למסיבת פורים, השתתפנו במירוף דנגור, ביום העצמאות וגם בטקס שבועות, שבו אביב לקחה חלק פעיל ביותר ועזרה בהכנת הריקודים. נוסף

לכך יצאנו גם לטיול ח"צ בנובמבר האחרון וטיול הקיבוץ לכינרת בתחילת יוני. אחת הפעולות

שבה לקחנו חלק באופן משמעותי הייתה המועדוןצ"ק. מדי שבוע בימי שני, הגענו לחדר אוכל אחר הצהריים לעזור בהכנת פעילויות לילדים. אביב עשתה הרקדות שמשכו ילדים רבים בכל פעם, יניב וזוהר עזרו במטבח בהכנת הפיצות לארוחת ערב - וכולנו נהנו לשחק עם הילדים או לשבת לקפה ולדבר עם המבוגרים.

ומה בהמשך הדרך?

הרבה מאיתנו רוצים להישאר בקיבוץ - מיכל ממשיכה לעבוד ברפת ושוכרת חדר עד הגיוס, צליל וסוהר רוצות להישאר עם בני זוגן בקיבוץ וכרגע מחפשות עבודה בקיבוץ או באזור, זוהר מחפשת גם כן חדר ועבודה בקיבוץ או באזור. אביב עוברת לקיבוץ חצרים שם תעבוד בקייטנה עד הגיוס, ויניב חוזר הביתה לקיבוץ רשפים לעבודה במדגה. בשלב זה רובנו עוד מתמיינים לתפקידים שונים בצה"ל ועוד לא יודעים בדיוק לאן נתגייס ובאיזה תאריך, אבל זה יהיה כנראה סמוך לסוף השנה.

לסיכום, אנו רוצים להגיד תודה רבה לכל חברי הקיבוץ שקיבלו אותנו וגרמו לנו להרגיש שתשעת החודשים האחרונים היו משמעותיים גם בשבילנו וגם בשביל הקיבוץ. כולנו שמחנו מאוד להיות כאן ואנחנו מקווים לשוב ולהיפגש לעיתים תכופות. באוגוסט הקרוב יגיעו המחליפים שלנו (הקומונה הבאה של נירים) ואנחנו מקווים שהם יתקבלו כמונו וירגישו שגם הם תורמים לקיבוץ ושהקיבוץ וחבריו ייהנו מתרומתם. אנו רוצים להודות גם למלווי הקומונה שלנו, עדי שי ובר חפץ, שדאגו לנו מאוד ותמיד היו שם בשבילנו.

תודה רבה ולהתראות, קומונת נירים
הראשונה: יניב, סהר, זוהר,
אביב, מיכל וצליל.

מורה בהסברה / עומר גילי

אחרי שהוזמנה לנאום בחו"ל כנציגה של המועצה, מיהוה התרשם ולחש את שמה למשרד החוץ - משם הדרך לנאום מול בניין האו"ם בג'נבה היתה קצרה. אדל ראמר מספרת איך על החוויות

שאני מאוכזבת ממסקנות הועדה כי היא משווה בין ישראל וחמאס ואין בכלל מה להשוות בין שניהם. הסברתי שבישראל יש צבא שמקפיד לצמצם כמה שניתן פגיעה בחפים מפשע וחמאס הוא ארגון טרור שאחת המטרות העיקריות שלו היא לפגוע באזרחים".

ואיך אנשים הגיבו?

"אחרי שנאמתי ניגשו אלי הרבה אנשים ונתנו לי חיבוקים וחיזוקים. מיהוה מאיטליה אפילו שאל אותי אם אהיה מוכנה לבוא ולדבר שם. בתום ההפגנה משרד החוץ הזמין אותי להצטרף לארוחת צהריים עם הצוות המארגן. זאת היתה חוויה מאוד מעניינת כי היו שם אנשים מכל מיני ארגונים ואגודות בינלאומיים".

אז הרווחת טיול בחו"ל על חשבון משרד החוץ?

לא... (צוחקת) בגלל שהשתתפתי קודם לכן בערב של המורים נחתתי בג'נבה רק ב-10:00 בבוקר וב-12:00 בצהריים כבר הייתי בהפגנה. במשרד החוץ עוד רצו ממני שאעלה על טיסה מיד לאחר ההפגנה בשעה 16:00 - אבל לא הסכמתי לטרטור הזה ואישרו לי להישאר עד למחרת בבוקר. בזמן הפנוי הקצר שהיה לי, אכלתי אוכל טוב והבאתי קצת מתנות למשפחה. מבחינתי זאת היתה חוויה מאוד מיוחדת להיות שם - בייחוד כשבאתי בתור נציגה של משרד החוץ, זה היה כבוד גדול בשבילי".

יש כבר הזמנות לאירועים נוספים בחו"ל?
"עדיין לא... (צוחקת)".

דיברתי על איך זה לחיות פה בנירים, על זה שאנחנו כאן גם חושבים על מה שקורה בצד השני - ושחייבים להגיע להסדר מדיני כי אי אפשר לפתור את זה בנשק

זה מצריך אישור מיוחד, או סתם בגלל שהם לא התארגנו".

על מה דיברת?

"דיברתי על איך זה לחיות פה בנירים, על זה שאנחנו כאן גם חושבים על מה שקורה בצד השני - ושחייבים להגיע להסדר מדיני כי אי אפשר לפתור את זה בנשקים. אמרתי כמובן

לאחר פרסום מסקנות ועדת שאבס, החלה מחאה גדולה כנגד הדו"ח. אגודות יהודיות ונוצריות מרחבי אירופה יחד עם משרד החוץ הישראלי, ארגנו הפגנה גדולה מול בניין האו"ם בזמן הדיונים על מסקנות הועדה. אדל ראמר נאמה שם כשליחה של משרד החוץ.

איך הם הגיעו אליך?

"בקיצ' הקודם נתתי הרבה ראיונות לכלי תקשורת בעולם. בעקבות זאת המועצה החליטה לשלוח לנאום באירוע בחו"ל בתור נציגת המועצה. לצורך ההפגנה הזו חיפשו במשרד החוץ שני נציגים מעוטף עזה שיבואו לדבר ויתארו את מה שעבר עליהם במהלך "צוק איתן". מיהוה כנראה העביר את השם שלי למשרד החוץ והם ביקשו ממני לבוא לדבר".

איך היתה האווירה?

"היתה אווירה ממש טובה. הגיעו בערך 1200 איש מכל רחבי אירופה, נוצרים ויהודים - שחלקם נסעו 14 שעות באוטובוסים במיוחד כדי להיות שם. להפתעתי לא היתה שום הפגנת נגד אנטי-ישראלית. אני לא יודעת אם זה בגלל שלא נתנו להם להפגין שם (כי זה מצריך אישור מיוחד), או סתם בגלל שהם לא התארגנו".

שאלון החופש הגדול / לירז אנקר לוי ועומר גלילי

ילדים, הורים ומורים, כל אחד רואה את החופש קצת אחרת. דבר אחד בטוח - כולם חיכו לו בקוצר רוח ומתכננים בעיקר לנוח.

אופיר איסר - סיימה כיתה ט'

"התכניות שלי לחופש הגדול הן בעיקר לבלות עם חברים, לנסוע עם הנעורים לטיולים ולעבוד בשלדג ובבית תינוקות. חופש גדול בשבילי הוא זמן שאני יכולה לאגור כוחות לקראת השנה החדשה".

ליאב יקר - סיימה כיתה ט'

"יש לי הרבה תכניות.... העיקריות הן לטוס לחו"ל עם המשפחה, להיות עם החברים בנעורים, לנסוע איתם לבאר שבע ולטייל. כמובן שאני מחכה לטיול הגדול של הנעורים. חוץ מזה אני מתכננת גם להפגש עם חברות מבית הספר ולבלות עם המשפחה והאחיות שלי".

נטע אליהו - עברה לנירים עם

משפחתה לפני חצי שנה

"עד היום החופש הגדול היה בשבילי מרוץ אחרי תעסוקה לילדים, פעילויות, הוצאות וכו'. השנה זו הפעם הראשונה שאוכל להמשיך בשקט בעבודתי גם בחודשים יולי - אוגוסט ולהיות רגועה שהילדים נמצאים במסגרות טובות".

מריאלה רוצ'מן - מטפלת מובילה בבית תינוקות בעלומים

"אני חווה את החופש הגדול דרך הילדים שלי, כשהם מסיימים את שנת הלימודים. התפקיד שלי לאורך השנה הוא הכנת כריכים לילדים ואני מאוד שמחה להשתחרר מהמטלה הזו - ככה אני חוגגת את החופש הגדול! מעבר לכך אני יוצאת לחופשה שנתית של שבוע לקראת יולי- אוגוסט. מבחינה אישית אין לי תכניות מיוחדות לחופש אבל כשאני חוזרת מהעבודה אני מנסה לבלות עם הילדים בחוץ, בבריכה ולנצל את הימים הארוכים. השנה נטוס כולנו לקפריסין, להנות מהביחד כמשפחה".

אור חרמוני - סיים כיתה י'

"כל השנה אנחנו לומדים ולומדים וכל שנה אנחנו מתפללים לחופש שיגיע מחדש. למרות שגם בבית ספר נהנים, זאת מסגרת שצריך ללמוד בה וזה ממש לא דומה לחופש הגדול. לא מעט שנים היו מלחמות אז לא היה כל כך מה לעשות בקיץ. בחופש הזה אני עובד כל יום במוסך וכשאני לא אני מתכנן לבינות כמה שיותר, לבלות בים, לנסוע לחברים ולמשפחה".

בנות סנונית מבלות בחוף ניצנים

"התפקיד שלי לאורך השנה הוא הכנת

כריכים לילדים ואני מאוד שמחה

להשתחרר מהמטלה הזו - ככה אני

חוגגת את החופש הגדול!"

דניאל וולף -

מדריכה במרכז

"סנונית"

"חיכינו לחופש הגדול הרבה זמן. סוף סוף הוא הגיע, מלווה בהמון התרגשות מצד הילדים וכמובן שגם מצידנו המדריכות. חשבנו הרבה איך לעשות שיהיה מצד אחד כייפי ומצחיק ומצד שני גם שיהיה מלמד, מאתגר וישאיר בילדים חותם. פתחנו את החופש בנסיעה לחוף פלמחים, בהמשך ניסע לימית 2000, ללונה- פארק וליום כיף עם ילדי משמר העמק.

חשוב לנו שהילדים בנירים ירגישו שהם חלק מהקהילה בה הם חיים, לחבר אותם לטבע ולעצמם. באופן אישי חשוב לי ליצור גם פעילויות חווייתיות שזכורות לי לטובה מהילדות, כמו ערב אוהלים, טיול זריחה ועוד".

יולי סילמן - מתגייסת ב-19 לאוגוסט

"זה לא מרגיש לי באמת חופש גדול כי סיימנו את הלימודים מזמן ומאז אני לומדת לבגרויות". אומרת יולי שבשבילה זה החופש הגדול האחרון לפני הגיוס. "הקיץ אני מתכננת לטוס עם ההורים לרומניה ובזמן שישאר לי עד הגיוס אעבוד בגנים. בנוסף אני מתכננת קניות, סרטים, ים... אני מקווה שבאמת יהיה לי זמן לכל זה".

דני גלילי מורה ומחנך בתיכון נופי הבשור

"בחופש הזה אני מתכנן לנסות לבלות אחרי ששנה הבאה לא היה לנו בדיוק חופש גדול. בנוסף אני גם מכין חומרי לימוד לקראת השנה הבאה כי אני מלמד לבגרויות. הקיץ כבר הייתי בחו"ל ומה שאני רוצה לעשות זה קצת לקרוא ספרים, קצת בריכה - לא משהו בשמיים".

חן ברגיל - גננת במקצועה

"בשבילי החופש הגדול הוא אנחת הרווחה שלי - סוף סוף בלי אחריות על 25 אפרוחים קטנים והוריהם. את החופש אני מנצלת לאגירת הכוחות לקראת שנת הלימודים הבאה והכנה לקראתה (הכנת תכניות לימוד ולמידה של תכניות חדשות שמשרד החינוך אוהב להנחית עלינו עובדי ההוראה). החופש הזה אני מתכננת להיות בבית! לסדר את כל מה שלא הספקתי לסדר בבית בחופש הקודם, לקרוא ספרים ולנוח".

אייל אחיטוב - אחראי על הברכה

"החופש הגדול הפסיק לדבר אלי מאז שעברתי את גיל 18 ומאז שהילדים שלי גדלו. אני לא חושב בכלל לצאת לחופשה בקיץ בגלל שצריך לדאוג לתפעל את ההריכה ושתישאר פתוחה. החופשה שאנחנו לוקחים היא בדרך כלל לפני יוני או אחרי ספטמבר. בניגוד להרבה אנשים, תקופת הקיץ היא התקופה הכי עמוסה מבחינתי, אני עובד בעבודה שלי ולאחר מכן גם בברכה וזה יוצא הרבה שעות. בנוסף אם אין מציל אני צריך להחליף אותו כדי שהברכה תישאר פתוחה. אני מאוד נהנה מהשירות שאני נותן לאנשים, לראות שכיף להם בברכה והם עושים גם אירועים במקום. כיף לי לקבל פידבקים מאנשים שבאים ואומרים לי שהברכה נקייה ומטופחת."

אייל: "תקופת הקיץ היא התקופה הכי עמוסה מבחינתי, אני עובד בעבודה שלי ולאחר מכן גם בברכה וזה יוצא הרבה שעות. בנוסף אם אין מציל אני צריך להחליף אותו כדי שהברכה תישאר פתוחה."

בתמונה: ילדי נירים נהנים מארטיקים הישר מאוטו גלידה

גליה קרמר מורה ומחנכת בתיכון נופי הבשור

את גליה תפסנו בדיוק באמצע צביעת שיער לחופש הגדול. "הגוון לשיער לכבוד החופש הוא רגיל, חום כהה" - היא צוחקת. "מכיוון שאני כבר מורה הרבה שנים אז יש לי כל מיני הבטחות קטנות שאני שומרת לעצמי במיוחד לחופש. החל מדיאטה וכלה בלנקות את עליית הגג - אני לא עושה את זה ולא עושה את זה. בכל קיץ אני תמיד הולכת לכל מיני השתלמויות. עכשיו הלכתי כבר לשלוש השתלמויות

ניוט ספורטיבי ברחבי הקיבוץ לחברת הילדים. באירגונו של רותם תנורי בסיוע המוסדניקים: דין, אופיר, רגב, וטל.

גליה: "אחד מסממני הקיץ שלי הם שהוויזיה שלי נהיית נורא מיוזעת כי אני קונה המון המון דברים, בעיקר בגדים ונעליים - זה מין בונס כזה לחופש"

לצערי השנה לא מצאתי משהו שקשור ישירות לחינוך והלכתי רק להשתלמויות שקשורות לנסיעות לפולין."

טוב גליה, אמרת את כל הדברים הנכונים כדי שהקוראים יתרשמו מכך שאת מורה מאוד רצינית, עכשיו מספיק עם ההצגה ובואי נדבר על הדברים הרציניים באמת. מה התכניות שלך לחופשה?

"אחד מסממני הקיץ שלי הם שהוויזיה שלי נהיית נורא

מיוזעת כי אני קונה המון המון דברים, בעיקר בגדים ונעליים - זה מין בונס כזה לחופש. חוץ מזה בחופש הגדול אני נורא אוהבת לנוח בצהריים, לקרוא ספרים דביליים ולטוס לחו"ל. הקיץ יוסי ואני טסים לחו"ל כדי לבקר שם חברים קרובים."

האם זה נכון שבגלל שאת מורה מצפים ממך בחופש הגדול לעשות כל מיני מטלות ועבודות רק בגלל שאת כאילו בחופש? "בוודאי... זה שדבקה בך קצת קלילות בחופש הגדול לא אומר שבא לך לשטוף כלים ולנקות ולכבס - ממש לא. חופש זה לעשות הכל אחרת ולעבוד זה עוד מאותו דבר. מה שמויחד בחופש הוא שיש איזה תחושה כזאת שכל יום אתה חייב לעשות משהו כדי לא לבזבז אותו - משהו משמעותי או משהו נחמד וכיף."

בואי תגידי את האמת אחת ולתמיד, בשבועות האחרונים ללימודים מישהו בכלל לומד?

"זה באמת עניין אבוד מראש, התלמידים נמצאים כבר במקום אחר. אבל אני דווקא מאוד אוהבת את הרגעים האלה של הסוף. האווירה עם התלמידים הרבה יותר פתוחה ופתאום יוצא לך לשוחח איתם על ענייני היום יום ולהכיר אותם טוב יותר - משהו שבמהלך השנה פחות מצליחים לעשות."

מתי מתחילה השביעות מחדש? מתי את מתחילה לקלוט שהחופש נגמר וחוזרים שוב ללמד?

"אני נוסעת כבר לקראת סוף אוגוסט לפולין"

- אז את כבר מכינה את עצמך לדכאון של בית הספר

עם סיור שואה?

"בדיוק. האמת הדכאון האמיתי מגיע בסוף סוכות כשנגמרת תקופת החגים. מעבר להומור, חשוב לי להדגיש שאין מקצוע כל כך יפה כמו להיות מורה. לא בגלל החופשים אלא בגלל ההרגשה שאתה מסוגל לשנות את המציאות ולפתח לתלמידים כלים משמעותיים לחיים."

היום בו האדמה רעדה / לירז אנקר לוי

בהתחלה חשבנו שזה גנרטור שהפעילו, אבל זה רק הלך והתגבר. התחלנו לשמוע מפולות של סלעים ואבנים מכל הכיוונים ומישהו שם אמר שזו רעידת אדמה. התחלנו לרוץ. אורן גוטשטט מספרת על החוויות הקשות שעברה יחד עם חבריה ברעידת האדמה בנפאל

שנפגש שוב, עד שנדע שהם בחיים ושהם בסדר). היו איתנו עוד תיירים ממדינות שונות והיו אנשים שלא היה להם מקום מתחת לסלע הזה. אני ידעתי שאני לא זזה משם כי אם נזוז יתפסו לנו את המקום היחיד שנראה בטוח יחסית. הזמן עבר לאט. היו רעידות משנה ומדי פעם אנחנו שומעים רעשים של מפולות נוספות שאי אפשר לדעת מאיפה הן מגיעות. פתאום גם המצוק שמולנו קרס. אני חושבת בעיקר על ההורים שלי, על האחיות שלי. אני מוצאת את עצמי מתפללת לאלוהים וזה עוזר.

השעות עוברות, אנחנו פוגשים עוד שלושה ישראלים ומנסים לחשוב מה יהיה הכי חכם

לעשות. החלטנו לחזור לכפר ממנו יצאנו לטרק. אנחנו מגיעים למסעדה בה ישבנו כמה שעות קודם לכן כשהרעידה החלה. אנחנו מוצאים את המסעדה הרוסה. בין ההריסות אני מוצאת את התיק שלי שהשארתי במסעדה. התיק עצמו היה קרוע, הטלפון הנייד נשבר - אבל זה התיק שלי ויש לי בו מגבונים, 4 גלילי נייר טואלט, חלבה וחטיפי אנרגיה. לפני רעידת האדמה, במזל של הרגע האחרון, העברנו את שק השינה שלי מהפורטר (שסחב את הציוד שלי ושל מעין) לאוהד שנאלץ לסחוב תיק של 17 ק"ג. - וכך נותר לנו גם שק שינה איכותי מנוצות אוויר, שנקנה במיוחד לטיול במונגוליה ומותאם למינוס 4 מעלות.

אנחנו חסרי אונים. אין קליטה, אנחנו לא יודעים מה קורה ומה לעשות, אנחנו לא יודעים מה עם קדוש ומעין ואנחנו

הלכנו על השיחים מימין עד לכפר הראשון

מפחדים להתקדם כי כל כמה זמן יש רעידות משנה וממשיכות להתדרדר אבנים. לצדנו היו גם לא מעט תיירים: אוסטרלים (ביניהם רופאה), צרפתים, אנגלים, ועוד. היה שם נפאלי שנפצע, הרגל שלו נשברה והוא צורח מכאב. אני מגישה לו מים ומנסה לעזור במה שאני יכולה. הרופאה האוסטרלית

טסנו לנפאל, אוהד ואני אחרי פסח. הגענו לקטמנדו והיינו שם במשך שבוע. מאוד רצינו לעשות כמה טרקים בנפאל, משם לעבור למונגוליה, ובהמשך להודו. התכנית הייתה לעשות את הטרק של הלנגטנג ובהמשך את האגמים הקפואים - שנחשב קשה ומאתגר. קיבלנו החלטה שנזרום עם מה שיהיה ואם יהיה קשה מדי, לא חייבים להמשיך עד הסוף. ביום שישי בערב, אחרי שבוע בקטמנדו נסענו ביחד עם מעין עציון, עמרי (המכונה - קדוש) ועוד שני ישראלים לכפר "שיאפרובסי" ממנו יוצאים לטרק הלאנגטנג. באותו

ערב הכרנו את אור אסרף, בן אדם מקסים שרצה לטייל

לאחר רעידת האדמה בדרכנו לכפר הראשון (מולנו מפולת אבנים)

קצת לבד, דיברנו ושיחקנו קלפים ביחד. למחרת בשבע בבוקר יצאנו לטרק. ששה ישראלים ופורטר שסחב את הציוד הכבד של מעין ושל. התחלנו ללכת לאורך נחל כשמעני צידנו התרוממו מצוקים של הרים גבוהים, הנוף היה מטרור. אוהד אמר שמשהו בעוצמה של ההרים מפחיד אותו ולי זה היה נראה מוזר שהוא פוחד מהרים. סביב השעה 12:00 בצהריים הגענו למסעדה קטנה שנמצאת על הדרך. התיישבנו והתלבטנו אם להזמין משהו לאכול. ברגע הזה האדמה החלה לרעוד.

בהתחלה חשבנו שזה גנרטור שהפעילו, אבל זה רק הלך והתגבר. התחלנו לשמוע מפולות של סלעים ואבנים מכל הכיוונים ומישהו שם אמר שזו רעידת אדמה. התחלנו לרוץ, לחפש מקום מסתור. הגענו לצלע של אחד ההרים שם מצאנו סלע גדול שנראה כמו מחסה טוב להגנה מפני ההתדרדרות של הסלעים. החלטתי ששם אנחנו עומדים כי זה נראה יחסית בטוח ועמדנו שם בערך ארבעים אנשים. בשלב הזה קבוצת נפאלים המשיכו לטפס במעלה ההר, מעין וקדוש הצטרפו אליהם וככה יצא שהתפצלנו (ויחלוף כמעט שבוע עד

ניגשת אליו ונותנת לו מלא משככי כאבים.

בראשון בבוקר אנחנו מחליטים לחזור לכפר ממנו יצאנו לטרק. הדרך הרוסה ומלאה עצים ואבנים שחוסמים את הדרך. אנחנו הולכים מהר, פשוט הולכים והולכים (בהלוך עשינו את הדרך בשלוש שעות, בחזור עשינו את הדרך בשעה ועשרים). לאורך כל הדרך ישנן מפולות ואנחנו מנסים ללכת כמה שיותר מהר. לצדנו הולכים תיירים ממקומות שונים בעולם (מלזים, סיניים, יפאנים) וזו היתה סיטואציה מאוד מוזרה. אחרי בערך 20 דקות הגענו למקום שהוא גם מסעדה וגם גסט-האוס, המיקום שלו הוא בנקודה בה הוואדי רחב יותר ולכן השהות שם פחות מסוכנת. אני חשה סוג של תחושת הקלה. אנחנו פוגשים ישראלים

ותיירים נוספים. ואז מתחילות להגיע השמועות: 19 אלף הרוגים, קטמנדו נחרבה... לא היה לנו שום קשר עם העולם ולא ידענו מה לחשוב. הקמנו מעין מחנה מאולתר שבו כל מדינה

הקימה אוהל משלה. אנחנו הקמנו אוהל של ישראלים. בשלב הזה אני מחכה למסוק שיגיע לחלץ. פשוט היה לי ברור שאנחנו מישראל ושיבואו לחלץ אותנו. וזה לא קורה. ברור לי גם שאסור לנו לזוז משם, שניסיון ללכת עלול להיגמר רע מאוד (מגיעות שמועות שאנשים שניסו ללכת בדרך הזו נהרגו). משהו מספר שברעידות אדמה, אחרי 72 שעות מגיעה רעידה חזקה יותר ואנחנו מאוד חוששים מהרגע הזה.

אפשר לדמות את זה למטח פצמ"רים כשאין לך ממ"ד. אין לך לאן ללכת ואיפה להסתתר ואתה מת מפחד מהמטח הבא. לכל מקום שאתה הולך אתה מחפש את המיגונית הקרובה, את המקום בו תוכל להסתתר מפני מפולת נוספת, אם תהיה.

אני בסטרס, הגוף כואב, כל כך כואב, מההליכה, מהלחץ, עוברים יומיים בהם לא אכלתי בכלל. תיירת מוציאה ומגישה לי בננה, ואני שונאת בננות! היא נותנת לי חטיף אנרגיה ואני אוכלת קצת, לא מסוגלת לבלוע. אני שואלת את עצמי מה אני עושה כאן? אני ממש אבל ממש לא רוצה להיות כאן. אנחנו מחפשים מקום שיש בו קליטה ולא מוצאים. בשלב מסוים נראה שיש קליטה ואני שולחת לאימא שלי הודעות מטלפון של נפאלי מקומי, שאנחנו בכפר ואנחנו בסדר. בדיעבד מסתבר שהיא לא קיבלה את ההודעות. אוהד מצליח להודיע שאנחנו בסדר ושאנחנו לא יודעים איפה מעיין וקדוש, כי רצינו שיחפשו אותם.

הגיעו לשם בערך 30 תיירים מכל העולם ואנחנו מתחילים להבין שכנראה נעביר שם את הלילה. אני בשוק, לא מאמינה שזה קרה, שזה הטרק שלי.... הגוף שלי לא מפסיק לרעוד. אני לא יכולה לסמוך על שום דבר, אף אחד לא יודע מה להגיד, מה באמת קרה ולאף אחד אין טלפון לווייני. קר מאוד, אנחנו מוצאים עצים ומדליקים מדורות בכדי להתחמם. לקראת החושך הצענו כסף לבעלת הגסט-האוס והיא מכינה לכולנו סיר נודלס. אני לא מסוגלת לגעת באוכל. הלילה היה מאוד מפחיד. חושך מוחלט ועדיין שומעים רעידות ומפולות, לא ממש ישנו, חיכינו לבוקר בלי לדעת מה עם מעיין וקדוש - בלי לדעת אם יודעים עלינו ואם יבואו לחלץ אותנו.

הארוחה הראשונה שלי מאז הרעידה הייתה ביום שני בבוקר. בחרו נפאלי בעל גסט-האוס שנהרס הביא לנו כלי בישול, בצל וביצים. הכנו חביתות לכל הישראלים, כל מנה קטנה משיבועה. בהמשך היום הוא

הביא לנו פסטה ואורז, הודנו לו מאוד ושילמנו לו. יש רגעים של צחוקים, ויש רגעים של ייאוש, של פחד, חרדה, בכי שלא נשלט. חרדה מהפעם הבאה, מעוד רעידה או ממפולת אבנים. באותו יום אנחנו פוגשים תיירת שמתמחה ברעידות אדמה, היא מסבירה שהגרוע מכל כנראה מאחורינו ומאוד מרגיעה אותי. באותו ערב אנחנו מצליחים לאתר נקודה עם קליטה

ואנחנו מקבלים מידע מהימן על מה קורה בפוקרה. מתחילים להגיע מסוקים פרטיים לחילוץ תיירים ואנחנו אפילו לא מצליחים ליצור קשר בכדי לעדכן. ראינו מסוקים שטסים לכיוון הלנגטנג והבנו שכנראה שהמצב שם גרוע יותר וכנראה שישנה עדיפות לפינוי אנשים שנמצאים במצב קשה יותר משלנו.

החברה מסתובבים בכפר, קונים מים ומעט אוכל במחירים מטורפים. אני לא עוזבת את ה"מחנה" שלנו, כי שם אני מרגישה הכי בטוחה. בכל פעם שמגיעה קבוצת ישראלים אני נדרכת, רוצה לראות אם מעיין וקדוש ביניהם - והם לא. רוב הימים חיכינו במנחת למסוק בתקווה שיגיע. כשהיה יורד החושך היינו עולים למעלה בחזרה לאוהל המאולתר. באחד הימים חזרנו לאוהל וראינו שהנפאלי ומשפחתו התמקמו בתוך האוהל שלנו. לא יכולנו לכעוס עליו כי הוא דאג לנו והאכיל אותנו. הצטמצמו מאוד אבל הקשר התהדק, הוא בישל לנו ונתן לנו לאכול לפני שנתן לבנות שלו. ככה העברנו כמעט שבוע.

אפשר לדמות את זה למטח פצמ"רים כשאין לך ממ"ד. אין לך לאן ללכת ואיפה להסתתר ואתה מת מפחד מהמטח הבא

האוהל הישראלי המאולתר שהקמנו

היו כמה משפחות בכפר שהתאבלו על ההרוגים, הם חילקו "דלבת" - מנת אורז ותפוחי אדמה לכולם, לא היו מוכנים לקחת כסף, למרות שידעו שעוד מעט יגמר להם האוכל. כל הזמן הזה אנחנו חושבים ודואגים למעיין וקדוש. בפעם האחרונה שראינו אותם הם לבשו חולצות קצרות (כי היה צהרים והיה חם) ואנחנו יודעים שהם בלי התיקים שלהם ובבילילה קר ויורד גשם. בשלב מסוים אנחנו מקבלים הודעה שנשלחה מהקיבוץ שבה רשום כי יצרנו קשר עם בית חב"ד וכולנו בסדר. ההודעה גורמת לנו לאי נחת כי אנחנו יודעים שהיא לא נכונה ושבנירים חושבים עכשיו בטעות שהכל בסדר.

ביום רביעי מגיע נפאלי ששייך למשפחה שאכלנו במסעדה שלה במהלך רעידת האדמה. הוא מחפש אותנו במיוחד ומספר לנו שמעיין וקדוש בסדר, שיש להם אוכל ומים. זה מרגיע אותנו. ביום חמישי פתאום מצלצל הטלפון של אחת המקומיות. היא שואלת את יובל אם הוא ישראלי, וכשהוא משיב בחיוב - היא נותנת לו את הטלפון. על הקו מישוה מהצוות של חיליק מגנוס. הוא אומר לנו שלפני 20 דקות יצא מסוק מקטמנדו ושהוא בדרך לחלץ אותנו. אנחנו רצים למנחת, יושבים ומחכים עד שמתחיל לרדת החושך וברור לנו שגם היום זה כבר לא יקרה. תחושה גדולה של אכזבה. מתחילים להפנים את העובדה שאנחנו הולכים להעביר כאן עוד לילה. במהלך אותם ימים עוברים שם מסוקים וממשיכים הלאה לפינויים אחרים. נוחתים מסוקים ממדינות אחרות שמפנים מטיילים ואותנו לא מגיעים לקחת. הבנו שהסיבה שלא מפנים אותנו היא שאנחנו במצב טוב יחסית, מכיוון שאנחנו לא פצועים ויש לנו אוכל. קלטנו שכנראה ממדי האסון באמת גדולים ויש כנראה הרבה פצועים שזקוקים לחילוץ.

מרחוק אנחנו רואים קצינים של צה"ל, מסמנים לנו שנבוא לקראתם. שתי קצינות מחבקות אותי, אני בוכה מרוב התרגשות

נשארנו רק ישראלים, 15 חבר'ה ב"שיאפּרובסי", ביום שישי בשעה 7:30 בבוקר נחת מסוק, הבנו שהוא בשבילנו, פינו אותנו בשלוש נגלות לטריסולי. נחתנו בחוסר ידיעה מוחלט ממה שמצפה לנו. אנחנו יורדים מהמסוק ומרחוק אנחנו רואים קצינים של צה"ל, מסמנים לנו שנבוא לקראתם. שתי קצינות מחבקות אותי, אני בוכה מרוב התרגשות, אני מבינה שזהו. יש סוף לסיפור הזה והוא סוף טוב. החיילים שואלים אם אני רוצה להתקשר הביתה. זה הדבר שאני הכי הכי רוצה. אני מדברת עם אמא ואבא. החיילים הביאו לנו מנות קרב ונסעו אתנו באוטובוס

לקטמנדו. הגענו למחנה הישראלי. אנחנו רואים מולנו בסיס צה"לי משוגע הכולל אוהלים, חדר-אוכל, מרפאה. מהאוטובוס אנחנו רואים את מעיין וקדוש למטה, אנחנו ממהרים לרדת, לחבק אותם! היה ממש מרגש ומרגיע לראות שהם בסדר, אנחנו מתחילים להשלים פערים, לדבר על כל מה שקרה בשבוע האחרון. לארבעתנו ברור שחוזרים לארץ, בדרך המהירה ביותר.

אנחנו מסתובבים בבסיס המאולתר של צה"ל, הרבה קצינים מתעניינים במה שעבר עלינו, מנסים להתאים סיפורים לשמות... "את אורן גוטשטט???" כמה בלאגן עשית לנו, לא הבנו איך אורן ואוהד הם זוג... רק כשאני נכנסת לפייסבוק שלי ולווטסאפ של אוהד אני מתחילה להבין עד כמה דאגו לנו, לאוהד יש מעל 1000 הודעות. אנחנו פוגשים את אבא של אורן אסרף, מדברים אתו ומוסרים את המידע שהיה לנו לגביו. יותר מאוחר כשנחתנו בארץ קיבלנו את הידיעה המרה שאורן נהרג. חברי המשלחת של צה"ל שואלים האם נרצה לצאת למחרת בטיסה של מטוס ההרקולס שמחזיר ישראלים ארצה. הם מזהירים אותנו שזו לא טיסת "אל-על" ושהטיסה לא נוחה במיוחד, קטן עלינו, אנחנו עונים. ברור. ברור שחוזרים הביתה.

האיחוד המרגש: אוהד, אורן, מעיין וקדוש (עמרי)

נכון, את כל משפחות הנקלטים כבר רואים מזמן בשבילי החצר, את הילדים במרכזונים והרבה מ"הנקלטים החדשים" פעילים מאוד בוועדות השונות. אבל בכל זאת רצינו לשמוע מהם בקטנה ולפרסם בעלוני הקרובים. לכולם נאחל הצלחה רבה בתהליך הקליטה!

משפחת לנל

מי אנחנו?

הכרנו אחד את השנייה מאז ומתמיד, מאחר ולמדנו באותם בתי ספר (איתן שכבה מעל ברק). הזוגיות שלנו החלה לפני כ-13 שנים, כשאיתן היה בן 18 וברק היתה בת 17. התחתנו בשנת 2009 במסעדת השף "ערמונים". בשנת 2012 נולד בנו שוהם. מאז שעזבנו את הקיבוץ גרנו במושב נווה מבטח, בגן יבנה ובאשקלון. לנירים הגענו לפני שנתיים והתחושה מיד היתה שהגענו הביתה.

איתן לנל

בן 31, נולדתי וגדלתי בקיבוץ ניר יצחק לאבא שהגיע לקיבוץ בגרעין בגיל 18 ואמא שהגיעה לקיבוץ כמתנדבת מהולנד בגיל 18. למדתי בבתי הספר ניצני אשכול ומעלה הבשור עם בגרות מלאה. בתקופת התיכון שיחקתי כדורגל בהפועל באר שבע ובנבחרת ישראל. בצבא שירתי כלוחם חי"ר בגדוד חרוב של חטיבת כפיר, בתפקידים פיקודיים כמ"כ וסרס"פ. היום אני עובד בחברת א.ס.ע.ד תשתיות כמנהל לוגיסטיקה ותפעול. במקביל אני עושה תואר ראשון באוניברסיטה הפתוחה בכלכלה וניהול.

ברק לנל (אחיטוב)

בת 30 (אוטוטו...), נולדתי וגדלתי בקיבוץ נירים, בתם של איל וגילי ונכדתם של יוסף ורוח'לה. למדתי בבית הספר מעלה הבשור לבגרות מלאה במגמת אמנות. בצבא שירתי בבסיס חצרים של חיל האוויר כנהגת בבית הספר לטיסה. אני בעלת תואר ראשון במשאבי אנוש וחינוך של בר אילן. בעבר עבדתי כפקידת קבלה ומדריכת פקידות חדשות ברשת מרפאות פרופורציה. לאחר שחזרנו לקיבוץ עבדתי במשרד כוח אדם לעובדים זרים בחקלאות "אשכולות כוח אדם" שבעמיעוז. כיום אני עובדת במזכירות הטכנית בנירים.

שוהם לנל

בן 2.5 ומתחנך בגנון פשוש. נולד באשקלון, כשוהם היה בן 3 חודשים עברנו לנירים. מבחינת שוהם נירים זה הבית, הוא מאוד אוהב את המשפחה הקרובה, את השכנים, את הגן, את החברים ואת המרחב הפתוח.

משפחת לנל: איתן שוהם וברק.

מי אנחנו?

סלעית

אני בת 36, נשואה לארנון (כמעט 12 שנים) ואמא לשני, נועם ועומרי. נולדתי וגדלתי בשדרות, התחנכתי בבארי ולאחר מכן במעלה הבשור. בשנת 2009, במהלך חופשת הלידה עם נועם למדתי קונדיטוריה והיום אני עומדת לקראת סיום התואר הראשון במנהל עסקים במכללה למנהל. אני עובדת בבנק לאומי כבר 14 שנים וכעת נמצאת בסניף היעלים בב"ש.

ארנון

אני בן 38, נולדתי וגדלתי בנירים עד אחרי הצבא. בשנת 2005 שכלתי את אחי עדי בתאונת דרכים בשדות הקיבוץ. לפני 6 שנים חזרנו לקיבוץ ושנה לאחר מכן חזרתי בשמחה רבה לעבוד ברפת בנירים.

שני

אני בת 9, מסיימת כיתה ג', אוהבת מאוד לעשות גלגונים והתעמלות קרקע. כישרונית מאוד באומנות, אוהבת מאוד לשחק ולהיות עם חברות.

נועם

אני בן 6, בספטמבר הקרוב אעלה לכיתה א'. אני אוהב מאוד את ברצלונה ומסי (לצערנו של אבא..). ילד חכם מאוד, סקרן ורגיש. לפעמים קצת שובב אבל אוהב מכל הלב.

עומרי

אני בן שנתיים וחצי, בלונדיני עם עיניים כחולות. אוהב מאוד

לשחק ולהשתובב עם חברים בפשוט ובבית. ההורים אומרים שאני קונדס לא קטן. מעניין אותי מאוד לברר כל יום מי עובד על הסלף והשופל של הרפת (וגם טיול קטן לרפת לא מזיק לי..).

בשיחה הראשונה שהגענו לברר על חזרה לקיבוץ, שאלה אותנו אחת מחברות הצוות עימו נפגשנו "למה אתם רוצים לחזור לנירים?" - ארנון ענה "זה הבית" וחלק מאנשי הצוות התלהבו ולא האמינו שזה פשוט כל כך - אבל זה אכן פשוט. כל אחד מאיתנו רוצה לסיים את הלימודים לתואר ראשון (לפחות), להתקדם בקריירה, לתרום לקהילת הקיבוץ ולחנך את ילדנו בהתאם.

אנחנו מודעים לכך שקיבוץ נירים עדיין נמצא בפני תהליכים לא פשוטים כחלק מתהליך שינוי אורחות החיים. אנחנו מקווים שהקיבוץ יצלח את אותם מכשולים עם מינימום משקעים להמשך הדרך וכבר מתחילים להרגיש כי הכיוון חיובי. נשמח לעזור ולהיות שותפים לקבלת ההחלטות הטובות ביותר ולביצועם. נשמח לתרום ולבצע כל תפקיד בעל משמעות במשק ובקהילה. באופן כללי אנו חושבים שאחרי הקיץ האחרון, תרומה לקהילה חייבת להיות נר לרגלינו.

משפחת פטר: סלעית, שני, נועם, עומרי וארנון

משפחת תנורי (הצעירה)

על המשפחה:

המעבר לקיבוץ נעשה בעקבות הרצון שלנו לשינוי בחיים. רצינו מקום שיתן לנו איכות חיים, חשיבה על העתיד גם מבחינת משפחה וגם מבחינת הקריירה העצמאית של שנינו. המעבר לנירים היה מאוד טבעי בשבילנו, הרגשנו קרובים למשפחה ולחברים והביקורים לתל אביב נעשו מיוחדים ומוערכים מאוד. הולדת נטע היה האירוע החשוב והמשמח שהפך אותנו למשפחה. נטע נולדה אחרי צוק איתן ובשבילנו היא מבשרת את השלום שכולנו מייחלים לו. החיים בנירים מאוד נעימים עבורינו ואנו מרגישים שעשינו את המהלך הנכון. בהמשך נרצה להמשיך להתפתח כמשפחה וחברה בקיבוץ, להגדיל ולחזק את מעגל החברים ולהמשיך להתפתח מקצועית. אנו מצפים לקליטה נעימה והשתלבות בחיים הקיבוציים כחברי קיבוץ - אם זה בארועי העשרה כגון הטיוולים הקיבוציים וההוואי השונה וכמובן לקחת חלק בעשייה. עידית תשמח מאד לקחת חלק ולתרום מהידע שלה בכל מה שקשור לתכנון, בינוי, פיתוח והסביבה. רותם מרכז את צוות הספורט החדש שקם לאחר השיח הקהילתי במטרה לשפר או לפחות לשמר את בריאות הגוף והנפש באמצעות פעילות גופנית מגוונת (ניצנים ראשונים של הרעיונות שעלו שם ניתן יהיה לראות ממש בקרוב).

מי אנחנו?

רותם:

תחום הטיפול והריפוי עניינו אותי והרגשתי שאני יכול להתבטא ולחדש בתחום זה. למדתי במכללת וינגייט הידרותרפיה והדרכת שחייה ועבדתי מספר שנים ב"עולם המים" של אורי סלע כמטפל ומדריך שחייה. בהמשך למדתי רפואה סינית במדיסין קולג' בבית ברל וכיום אני מטפל בעיקר דרך דיקור סיני וצמחי מרפא בקליניקה שפתחתי בקיבוץ. בנוסף בשעות הבוקר אני עובד בגד"ש נירים. נולדתי וגדלתי בנירים והיום אני גר כאן עם אישתי ובתי נטע. אני אוהב את רוב מה שקשור בספורט עם כדור, בילויים שונים עם חברים, זמנים רגועים עם המשפחה בבית ובכלל דברים שונים עם אינטראקציה עם אנשים.

עידית:

תחום האומנות והיצירה מאז ומתמיד עניינו וסקרנו אותי. סיימתי לימודי אדריכלות לתואר ראשון ועבדתי במשרד אדריכלים בתל אביב. שעברנו לגור בנירים עברתי למשרד לאדריכלות ירוקה בבאר שבע. גדלתי באזור המרכז בישוב שוהם ואחרי הלימודים עברתי להתגורר בתל אביב שם הכרתי את רותם ומאז אנחנו לא נפרדים. כיום אני עובדת במשרד אדריכלים במושב יתד. המשרד מתמחה בתכנון, ניהול וביצוע פרויקטים עד הפרטים הקטנים.

משפחת תנורי:רותם, נטע ענת, איתן ועידית.

מועדון ארוחת הצהרים / ארנון אבני

בחורף קר באוקטובר 2013, הזמינה מרים יבלונקה את חברי הגיל השלישי למרק חם בביתה. מאז התגבשה המסורת, נוספו מבשלים ועוזרים והיום ארוחת הצהריים בשישי, בניצוחן של מרים ועליזה רז הפכה למשהו שאסור לפספס

זה נראה כמו אירוע משפחתי גדול, שני שולחנות, האחד על המרפסת של מרים יבלונקה והשני במרחק כמה מטרים משם - על הדשא. האווירה נינוחה וכולם אוכלים מכלים חד פעמיים. על השולחן משקאות קרים. המטבח בתוך הבית, שם מרים מנהלת את העניינים יחד עם עליזה. בסלון ניצב שולחן הגשה עמוס מכל טוב.

מתי התחיל כל זה, מרים? "באוקטובר 2013, היה חורף קר והזמנתי את החברה מהגיל השלישי למרק חם". למה דווקא אז? "זה היה אחרי שיבלונקה נפטרה... כאילו המשך של השבעה...? מרים מחייכת, "כן, אתה יכול לקרוא לזה ככה. התמקדתי בגיל השלישי כי חדר האוכל כבר נסגר אז בימי שישי בצהריים ורבים מהקבוצה הזו נשארו לבדם. לא כולם ערוכים להכין לעצמם ארוחה וגם לאכול לבד בבית - לא כיף גדול. אז החלטתי להמשיך בזה מדי פעם.

כמה עבודה זה? "עכשיו זה כבר פעם אצלי ופעם אצל משפחת רז, כאשר זה אצלי אני בהכנות מיום רביעי. אני מסדרת ומנקה את הבית ומכינה אוכל. זה חשוב שלארוחה יהיה איזה 'עמוד שדרה', משהו שאלי יצטרפו התרומות של המשתתפים: אורז, מרק..."

הרבה עבודה... "כן, אבל עם התגבשות המסגרת הזו גילית פעם שבימי חמישי מחסלים בחדר האוכל את כל מה שנשאר מהשבוע... עכשיו זה עובר אלינו כאשר אנחנו עושים ארוחה כזו וזה מאוד משפר את ההיצע."

ומה מביאים המשתתפים? "כל אחד מה שהוא יודע לעשות. מרים הגלילי למשל עושה בכל פעם כרובית, היא אומרת שזה הספציאליטה'. אז יופי, שיהיה כרובית, ממילא זה לא

"יש חבר שהסביר שהוא בקושי עושה חביתה. שאלתי אותו - ומה אתה אוהב, והוא אמר - שוקולד. אז תביא שוקולד, ביקשתי..."

כל שבוע וכולם מבסוטים". ומי שלא יודע לעשות כרובית...? "יש חבר שהסביר שהוא בקושי עושה חביתה. שאלתי אותו - ומה אתה אוהב, והוא אמר - שוקולד. אז תביא שוקולד, ביקשתי..." (היום הוא היה בכלבו וגילה שיש שם 'געפיטלע פיש' מוכן).

ומתי זה הפך למוסד חברתי? "אחרי המלחמה הצטרפה לזה עליזה שראתה את התועלת וההנאה שזה גורם לחברים וביחד אנחנו מתחלקות בנטל ההפקה. פעם אצלי פעם אצלה. לפעמים אנחנו מתקשות קצת בהתארגנות עם השולחנות והכיסאות ומבקשות עזרה מהבנים שלנו." (הזדמנות למי שרוצה להציע עזרה).

והכל רק מהכיס שלכן ושל המשתתפים? "הכל היה במימון עצמי, רק בחודש האחרון קיבלנו מימון לרכישת כלים חד פעמיים מועדון הגיל השלישי. בנוסף אנחנו מקבלים עזרה בסידור הכיסאות והשולחנות מהבנים. זו תרומה יפה לאירוע שבעיקרו הוא חברתי, ובזה עיקר חשיבותו."

ואיך זה מתבטא? "תסתכל סביבך, זה מפגש נעים ולחלק מהמשתתפים הוא אולי כמעט היחידי במשך היום. חוץ מזה אנחנו מציינים ימי הולדת עם שוקולד ופרח וכמובן - תשומת לב. למשל כאשר ליושנה וסולו מלאו 90 הפתענו אותם כאשר הזמנו גם את המשפחות שמחוץ לקיבוץ לבוא לאירוע, היה מרגש. כאשר הייתה הנסיעה לכינרת והתבטלה ארוחת הערב - העברנו את הארוחה הזו לערב - עם קבלת שבת." "והיה משהו..."! מעירה שבע שעוברת לידנו.

מחזירים את חדר האוכל לתפריט / ענת הפץ

שילוב בין צוות רציני ומחויב, רוח התנדבות ואוכל טעים במחיר ידידותי הם הסוד להצלחה של ארוחת הערב הקהילתית בימי חמישי. אורן בוכשב, חבר בצוות ארוחות הערב מספר על איך בונים מתכון מנצח.

לא יכול להצטרף, הגיב לרעיון מאוד בחיוב. גם עכשיו, אנשים תופסים אותי על השביל ואומרים שהם מוכנים להצטרף לאחד הצוותים. ומדובר באנשים מכל הגילאים והקבוצות בקיבוץ, רותם מספרת.

בארוחה הראשונה, שפתחה את המסורת, חדר האוכל היה מפוצץ. היה כל כך מלא, שלראשונה מזה זמן רב נעשה שימוש בחלקו ה"מגודר" של האולם - שבדרך כלל עומד שומם. לפי הערכות הצוות, כ-120 איש הגיעו לאכול באותו ערב ונהנו מתפריט איטלקי שכלל פוקאצ'ות ופסטות. חברי הצוות (המתגבר) של אותו יום עבדו בטירוף - מההכנה ועד החיסול, אבל הניסיון והפקת הלקחים משבוע לשבוע יאפשרו ללמוד ולהתארגן יותר יעיל ונכון.

מאז הפעם הראשונה כבר התקיימו עוד כמה ארוחות, כל פעם בסגנון אחר, ועוד רבות וטובות מצפות בהמשך. השילוב בין צוות רציני ומחויב, רוח התנדבות שסחפה מעגלים רחבים, הצמא למפגש חברתי ואוכל טעים במחיר ידידותי - הם סוד ההצלחה. אורן מסביר שהחודשיים הראשונים מהווים מעין "הרצה". הרעיון הוא שבסופו של דבר היוזמה תהיה מאוזנת מבחינה תקציבית, ללא רווח או הפסד.

ומה תעשו כשיתחיל השיפוץ בחדר האוכל? אורן: "המטרה שלנו היא להמשיך להפעיל את זה בכל מקום שבו יפעל חדר האוכל בזמן השיפוץ. יכול להיות שנצטרך לשנות את המתכונת בתקופה הזאת, למשל לעשות ארוחות שמתבססות על זה שכל אחד מביא משהו. בכל מקרה, חשוב לנו לעשות את המקסימום שזה לא יפסק."

כבר שנים שחדר האוכל לא היה עמוס כל כך בארוחת ערב "רגילה" באמצע השבוע. למעשה, כבר זמן רב שכלל לא היו ארוחות ערב בחדר האוכל באמצע השבוע. עם השינויים הרבים שעברו על הקיבוץ, ביניהם הפרטת המזון ושינויים בסגנון החיים, הלכה ודעכה מסורת הארוחות. למשך תקופה מסוימת עוד היתה נהוגה ארוחת ערב אחת בשבוע, אך מזה תקופה ממושכת גם זה לא קורה. והנה באה קבוצת אנשים והחליטה להחיות את המסורת ואת חדר האוכל, בשם הרצון לקיים מחדש מפגש חברתי רב-דורי ובלתי אמצעי במקום שפעם היה הלב השוקק של הקיבוץ.

הכל התחיל מתהליך השיח הקהילתי, שבו עלתה ההצעה להחזיר את ארוחות הערב בחדר האוכל. סביב היוזמה התגבש צוות, בהובלתו של אורן בוכשב, והחל לבחון רעיונות וחלופות - מה אפשר ומה אי אפשר במסגרת התנאים הקיימים. "אני רואה את זה כיוזמה למפגש חברתי, ופחות סביב העניין של האוכל", אומר אורן. "אבל היה לנו ברור שהאוכל זה מקור משיכה וצריך להשקיע בו מחשבה". רותם איסר, החברה בצוות לצד אורן, רמי, עדי לגזיאל ושוש, מוסיפה: "הכוונה היתה להחזיר סוג של מפגש שלא מתקיים כבר בקיבוץ ולהפגיש אנשים שמזמן כבר לא נפגשים. זה צמח מרצון של האנשים ולכן הוחלט שהארוחה תהיה במחיר עלות, כדי שהיא תהיה אטרקטיבית. כל הצוותים באים ברצון ובהתנדבות, כי הם רוצים שזה יצליח. למעשה, כולם תורמים את חלקם - ענף המזון, הצוותים וכל מי שבא לסעוד."

בתהליך מהיר הצליח הצוות לגייס שמונה צוותים של בשלנים שיפעילו את הארוחות מדי שבוע בסבב, כולל הכנת האוכל, הגשתו, תפעול הקופה והחיסול. "רוב מי שפנינו אליו, גם אם

תורה בנות חיסול

המדור שיארגן לך פעילות של חברת הילדים מתחת לחלון עורך ומציק: עומר גלילי

ארנון אבני פותח במלחמת הסברה
"עדיין לאחר צוק איתן יש מצוקה מאוד גדולה. יש הרגשה שעדיין לא מקשיבים לצרכים ולא נותנים מענה", מספר ארנון אבני דובר קיבוץ נירים, "אדל תופסת בריזה באירופה, נמרוד נהנה מהמזגן בבית המגן ורק אני, הדובר הרשמי של נירים - מסתובב עם קבוצות בשמש הקופחת מחוץ לעיצובניק"

סקר שבדק את מידת הרצון להמשיך קיומו של חדר האוכל בתקופת השיפוצים חושף נתונים מפתיעים:
רוב הקיבוץ רוצה שיהיה חדר האוכל אבל לא מוכן לאכול בו.

כרטיס הבריאות - "נירים מושלם"
שירות חדש במרפאה מאפשר לכם להנות מטיפול מהיר ויעיל עם זמני המתנה מקוצרים: "כחלק משיפור השירות במרפאה רשמנו את כל מספרי הטלפון של מרפאות הכללית על כרטיס אחד", מספרת דבורה בהתרגשות, "רק 20 דקות נסיעה ואתה יכול לראות רופא מייעץ, לקחת תרופות או לקבל הפנייה למיון בסורוקה - לא צריך אפילו לעבור במרפאה בשביל זה".

"בשעה טובה הותקנו שירותים בבריכה כדי לשרת את האנשים שמגיעים אך לא רוצים להיכנס למים" - אייל אחיטוב

עובדי הכולבו מתכוננים להגעתו של הכספומט הראשון בנירים / ראיון בלעדי לתורנות חיסול

"קודם כל חשוב לי לבקש בכל לשון של בקשה, פה זה לא בנק - שחברים לא יבואו לכאן ויקחו הרבה כסף שיגמור את המלאי כבר באמצע השבוע", אומרת ברכה בלושטיין. **איך זה הולך לעבוד?** "השטרות בארץ נורא יקרים", מסבירה רותי וולף, "לדוגמה, שטר של 100 שקל עולה 100 שקל - זה המון כסף. בגלל זה החלטנו שבשלב הראשון הכספומט יוציא רק שטרות של 50 - מי שירצה שטרות אחרים יכול לשים פתק בתיבה ואנחנו נדאג להזמין לו. אנחנו פשוט לא רוצים להיתקע עם שטרות שאחר כך לא נוכל להחזיר אותם". **כחלק מההשקה אתם מתכננים גם מבצעים?** "כן, אבל לא בהתחלה", אומר מריו גרפינקל, "בעולם העסקים עושים דברים בהדרגה. אני בדקתי ומצאתי שיש מדינות שמוכרות כסף הרבה יותר זול מבארץ. בהמשך אני מתכנן להביא לכאן גם כספומט הודי שהוא הרבה יותר זול מהישראלי. תוכל לקנות 100 רופי תמורת 6 שקלים בלבד - זה הרבה יותר משתלם והכסף שלהם באותה איכות בדיוק".

"לצערי בקיץ הזה אין תירוצים, ולמרות הכל נצטרך לעשות נווה" - מטפלת במרכזן סופרת את הימים לחופש.

שאלה בונה:

למה לקרצף את הכביש עכשיו אם מתחילים לעבוד עליו רק בעוד חודש?

בתלבושת. קיץ של הפגנות קורקבנים ותחרויות כובעים. קיץ של קשרים פתוחים, מחשופים משחררים, חולצות ללא כפתורים, מכנסיים קצרים, סנדלים מחוסרי אבזמים ונעדר רצועה מאחור. בקיץ השמש צובעת את כל השקרים. בקיץ יודע הגבר בכמה בד השתמשה אשתו כדי לכסות את מערומיה, ואישה תדע, אם ענד בעלה את טבעת הנישואין בעת היעדרו לרגל עסקיו הדחופים.

הקיץ הוא שם מקום למקומות במדינת ישראל. לכל מקום קיץ מקומי משלו: "יש קיץ עין גדי או קיץ תל דן או קיץ אוטובוס מספר ארבע לתחנה המרכזית בתל אביב או קיץ לכל מקום. הקיץ הארץ-ישראלי הוא אנטי-שמי. הצברים אוהבים אותו, לא ההורים. הצברים מרגישים בו כמו דג במים בפרט בשעת הרחצה בים. הקיץ הישראלי הוא פרוכנציאלי, לא שווה ערך למזג באוויר קו המשווה, אבל שום ישראלי לא עורך השוואות מסוג זה. כל בעל זכרון קצר מכריז מלחמה על הקיץ הזה, כי הוא אינו זוכר איזה חורף הוא עבר. קיץ הוא סוג של פירות אשר אוהבים לאכול - לא לקטוף. קיץ הוא אלף ואחת דברים אוהבים ושנואים. קיץ הוא שיגעון פרטי. קיץ עומד תמיד בתחרות לעומת הקיץ שעבר בתקווה לקיץ הבא. קיץ הוא לא נושא לוויכוח, הוא נושא להתרשמות.

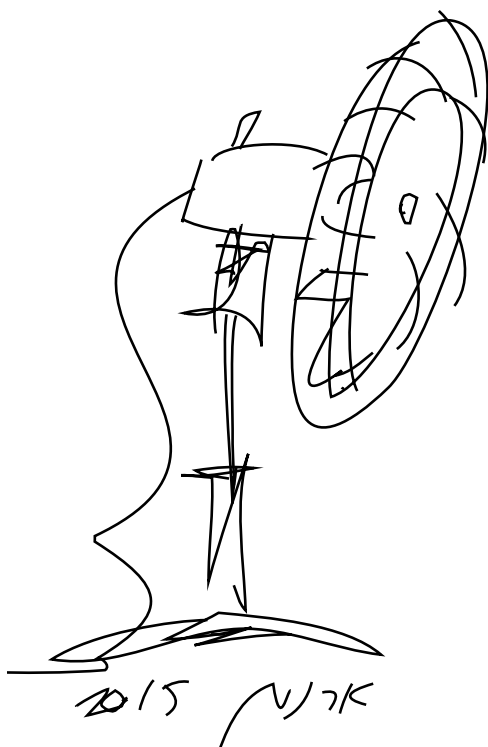
קיץ הוא אחד מארבע עונות השנה. מעין סבא קפריזי ומלא התחשבות. כל תופעה בו מעוררות "למרות" ולכן הופך בו כל "אף" ל"אף על פי" - חן! הקיץ הזה הוא אותו הסבא שהיה בהתחלה ועכשיו הוא הסוף.

קיץ אחד, כמו סבא עתיק מאוד, יהודי עם זקן לבן וארוך ופרצוף של קפלים מאופנה מיושנת, וקמטים מחייכים של אחרי הכביסה. קיץ כזה הוא חם ומעיק, ובכל זאת יש לו חיוך שובב ומתפרח. כמו סבא לבן הזוכר את כולם - יודע הקיץ, שלפניו כבר היה אביב וסתיו וחורף ואחריו, איך לא, יבוא שוב הסתיו והחורף ואותו אביב.

קיץ - מולדת לילדים, גלות למבוגרים. קיץ אחד הוא חופשה עליזה עם הרבה מחבואים ותופסת בתוספת גלילות ושיחות עם קיוסקאים. קיץ של לונה-פארקים, קרקסים נודדים, גלגלי ענק ודובים מתגלגלים. קיץ של ישנים בבוקר וקמים בערב. קיץ של אפריקאים שחורי עור או אנדיאנים אדומי פנים. קיץ של ריקודים ונשפי חשק, מסיבות קלפים במרפסת וגלי צחוק במקום רעמים.

קיץ הוא שלל פאראדוקסים מעולפים. האיש אשר טבע בים ושתי ריאותיו התפוצצו מחוסר חמצן, הלך לשפת הים עם שתי רעותיו כדי לשאוף מעט מן האוויר הצח. קיץ של חוק היושב, אבל עם משקאות תוססים רבים. קיץ קשה, שאין בו אפשרות לצאת החוצה, ואין איש בבית בשעות החמות. קיץ שבו החכמים שותים ככל השוטים. קיץ - יקיצתו בקוץ וקיצו בפרח. קוץ הוא מזמור אבלות ליצרני הפרוות ושירת הללויה ליצרני תכשירים נגד מקקים, יתושים, זבובים וריחות זיעה בלתי נעימים. הקיץ הוא נורא, חמסיני, שרבי, מלא נחשים ועקרבים. בלי נרקיסים, בלי חרציות, בלי כלניות. קיץ ללא טבע, רק מאווררים, רק מזגנים, רק מקררים. הקיץ מפצה אותנו במלפפונים ואבטיחים.

הקיץ הוא חגיגה לאנשים שהאוכל הגיע אליהם למקומות המתאימים. קיץ כחול של יותר אנשים בבריכות ופחות אנשים

בינואר 2016 צפוי לצאת המערבון "The Hateful Eight" בנימוי וכתיבתו של אחד מגדולי היוצרים הקולנועיים - קוונטין טרנטינו. הזדמנות טובה להיזכר ולהקדיש כמה מילים למערבון הקודם שלו "דג'נגו ללא מעצורים"

מעצורים", יצא ב-2012 וזכה בפרס האוסקר על הכתיבה הטובה ביותר. הסרט מספר על עבד שחור בשם דג'נגו (ג'יימי פוקס), שחי בדרום ארה"ב בתקופה שלפני מלחמת האזרחים. העלילה מתחילה כאשר צייד ראשים גרמני (כריסטופר וולץ - ששיחק אצל טרנטינו גם ב"ממזרים חסרי כבוד") משחרר את דג'נגו מעבדות בתמורה לעזרה בזיהוי פושעים מבוקשים. דג'נגו מרוצה מההזדמנות "להרוג לבנים ולקבל על כך כסף" והופך לשותף של צייד הראשים ד"ר קינג שולץ. בנוסף לציד המבוקשים דג'נגו נחוש למצוא את אשתו שנלקחה ממנו וזוכה לעזרה מצייד הראשים המנוסה שלעולם לא מחטיא. כדי לשחרר את אשתו נאלץ דג'נגו לסכן את חייו ולהרוג סוחרי עבדים ובעלי אחוזות עד לסיום הקיטשי אבל מתבקש.

כמו בכל סרטיו של טרנטינו הסרט מלווה בהרבה הרג ודם, אבל גם משלב המון קטעים קומיים והומור שחור כמו שרק טרנטינו יודע (למשל כנופיית קו-קלוקס-קלן שחבריה מתלוננים שאי אפשר לראות כלום עם כיסויי הפנים). סרטיו של טרנטינו בכלל "ודג'נגו" בפרט, מצליחים בו זמנית להיות קלישאתיים ומקוריים, ולספק איזכורים ל"הטוב הרע והמכוער" או "התפוז המכני".

הציון שלי ל "דג'נגו ללא מעצורים": 9

חורף 2016 צפוי להיות קר - כך גם המערבון החדש של טרנטינו שעוסק בחבורה של צייד ראשים קשוחה שמחפשת מקלט במהלך סופת שלג - במדינת ויומינג בתקופה שלאחר מלחמת האזרחים האמריקאית. "עלילה שנסובה סביב בגידה והונאה" - כך מבטיח התקציר הדל שפורסם ומשאיר למעריצים המון מקום לדמיון.

רבים (ואני ביניהם) מחשיבים את טרנטינו לגדול הבמאים בזמננו ואפילו בכל הזמנים. על "ספרות זולה" כולכם ודאי שמעתם (ואני מאוד מקווה שגם ראיתם) ועדיין, בערוצי הסרטים של הוט, מסיבה לא ברורה, נדיר למצוא את סרטיו של טרנטינו. בין סרטיו המוכרים של טרנטינו: "כלבי אשמורת", "ספרות זולה", "ממזרים חסרי כבוד" ורשימה ארוכה. לקראת צאתו של המערבון החדש בשנה הבאה אתמקד במערבון הראשון והיחיד שביים וכתב טרנטינו עד כה - "דג'נגו ללא

חדש בספריה / מרים יבלונקה

מתח

"אהבה כואבת" - מאת: רם אורן, חלק שני בטרילוגיה.
 "אתנה" - מאת: אורלי קראוס-וינר, מדענית מחשבים עובדת בישראל בשביל המוסד.
 "אפשרות של אלימות" - מאת: דרור משעני, הבלש אברהם אברהם (מומלץ)
 "האיש שרצה לדעת הכל" - מאת: דרור משעני ספר שלישי.

מתח - תרגום

רוצחים ללא פנים - מאת: הניג מנקל, משוודית. פשע מזעזע וקצה חוט שראה פושע.
 החווה - מאת: טום רוב סמית, מאנגלית. מותחן.
 פשר הרצח - מאת: ג'ד רובנפלד, מאנגלית מותחן פסיכולוגי מרתק ומותח.

עיון

ההסטוריה של המחר - מאת: יובל נח הררי, מחבר קיצור תולדות האנושות (מומלץ)
 בן הארץ - מאת: סייד קשוע. מבחר רשימותיו מעיתון

רומנים - מקור

כאב- מאת: צרויה שלו, רומן על שתי אהבות גדולות המתנגשות.
 אחותו של הנגר - מאת: מירה מגן, רומן מרתק גדוש תהפוכות.

רומנים - תרגום

הזמן שאבד לי - מאת: וולו פאביו, מאיטלקית מותחן.
 ניאוף - מאת: פאולו קואלו, מפורטוגלית, ספקות בנישואים מאושרים.
 הולכת רחוק - מאת: סטרייד שריל. צעירה היוצאת למסע תרמילאים.
 המתיקות שבשכחה - מאת: קריסטין הרמל, מאנגלית, ספור של תקווה ואומץ של ארבעה דורות נשים.

קריאה נעימה!

מבנה ארגוני-מבנה ניהולי

בשנים האחרונות השתנו פני הקיבוץ. עם המעבר לאורחות חיים לפי "קיבוץ מתחדש", יש הבחנה גדולה יותר בין קהילה למשק - למרות שלא פעם אנחנו שוכחים שבעצם חברי הקהילה הם הבעלים של המשק. זה בא לביטוי גם באספות שמחויבות לפי החוק לאשר את המאזן השנתי למשל. כבר תקופה שהאספה הזו מוצמדת לדיון של הוועדה הכלכלית שבעצם מתפקדת כמעט כריבון עליון לכל דבר ודבר. נכון שהשיבות פתוחות (בדרך כלל) אבל מעטים מנצלים את הזכות הזאת מעבר לחברי וחברות הוועדה עצמה. יש הנהלת קהילה שמאגדת תחת מנהל הקהילה את ענייני האזור שמצפון לכביש הראשי שחוצה את הקיבוץ. אבל האם צמיחה דמוגרפית היא לא גם עניין משקי? מכסות יצור? נחלות? מים ועוד. אם כן אז צריך שילוב טוב יותר בין הוועדות והגדרת המבנה הניהולי-ארגוני של החברה כולה בקיבוץ המתחדש.

בין מנהל לרכז - התמקצעות וקדנציות

בתפקידים המרכזיים בחיינו יש אורך קדנציה מוגדר, ואחרי שתמה קדנציה אחת, צריך אשרור ובחירה מחדש. אבל זה לא קיים בדרג השני של מנהל/רכזי ענפים יצרניים ובמגזר השירותים בחלקו. נכון שההתמקצעות חשובה, והבנו כולנו שניהול הוא מקצוע כמו מקצועות אחרים. מניסיון אישי של

רכז ענף עשרות שנים ללא הגדרת מועד סיום - הדבר הזה הוא בעייתי. יש צורך לקצוב תקופה שבסופה צריך אשרור או בחירה מחדש. זה יכול להתבצע על ידי הנהלת הענף (שקיימת ברוב המקרים) או הנהלת המגזר עצמו. זה המקום לעשות סיכום תקופתי ולהציג מתווה לתקופה שבאה. ברוב המקומות אחרי שנים בתפקיד נכנסים לרוטינה וחשוב להכניס גם ראייה מחודשת וזווית נוספת גישה מכיוון אחר לאותם מקומות.

בנייה צמודת קרקע-בנייה רוויה- בנייה לגובה

אחרי בניית השכונה החדשה שהקיבוץ בונה, עם קליטה וצמיחה נגיע לבנייה נוספת בתוך שטח המחנה. הבנייה הנוספת תבוא על חשבון שטחים פתוחים ושטחים ירוקים. נכון, זה יחסוך במים לגינון הציבורי וגם יחסוך באחזקת שטחים נרחבים לקהילה במשותף. אבל יש מקום למחשבה אחרת ונוספת. לטווח ארוך האם לא הגיע הזמן לבנות גם לגובה? ולא מדובר על עוד קומה בלבד. בזמן האחרון הוצגו תכניות של בנייה לגובה גם במגזר הכפרי, נכון שבדרך כלל מדובר בעיקר על מרכז הארץ - אבל לא צריך לפסול על הסף רעיון של מגורים באמצע פארק של מגרשי משחקים, מרחבי גולף ומבוכי שיחיות. חומר למחשבה ל-70 שנים הקרובות הבאות עלינו לטובה.

בנייה צמודת קרקע בנירים

יהודה צפתי - 18.7.48
אביבה בוסקין - 20.7.90
חיה מאיר - 4.6.99
אמנון רוזנברג - 5.6.08
מוסה תנורי - 14.7.2012
שליו מאיר - 20.7.2011

לזכרם

